

Bab a mennyből

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, Joan, és az ő felesége, Vicenta. Egy kis faluban éltek gyermekeikkel nagy szegénységben. Az ember nap mint nap szorgalmasan dolgozott és a felesége is serényen végezte a házimunkát, mégis olyan szegények voltak, mint a templom egere, semmijük se volt.

Joan szerény ember volt, nem bántott meg soha senkit, és rendkívül naiv jelleme miatt felesége gyakran mondta neki:

-Bolond vagy te, bolond!

Joan általában nem szólt vissza semmit; nem szerette a szóváltást és a vitát. Vicenta rossz természetű asszony volt, állandóan panaszkodott: ők milyen szegények, nincs mit enniük, túl sok a tennivaló. Prédikációját mindig azzal fejezte be:

-Te jó ég! Minden nap hal meg kenyér, hal meg kenyér! Elegem van! Egy nap elmegyek, és soha nem látsz többé!

Történt egyszer, hogy az ember talált egy szem babot. Mondta is a feleségének, hogy elülteti. Ő azonban, ahogy szokott, élesen szólt vissza:

-Hé, ember, mi az ördögért akarsz te babot ültetni!

De az ember rá se hederített a feleségére, és elültette a babot egy kis darab földbe, ami a házuk előtt volt. Két nap múlva egy hatalmas növény nőtt ki a földből: -Hogy az ördögbe lehetséges ez?- gondolta magában Joan.

A növény csak nőtt, nőtt, magasabbra, mint a ház, addig, amíg egy óriási fa nem lett, melynek leveleit már a felhők takarták. A levelei olyan erősek voltak, hogy elbírták egy ember súlyát. Ráadásul létra formájúak voltak.

- Felmászok és megnézem hol a vége. - szólt hangosan Joan.

A levelekre lépkedve felmászott, átjutott a felhőkön, meglátott egy nagy csukott ajtót.

-Ez a mennyország- gondolta magában.

Kis félelemmel a szívében bekopogott az ajtón, mire Szent Péter állott előtte és azt kérdezte tőle:

-Joan, mit akarsz?

-Ó Szent Péter, segíts, kérlek! Lassan éhen hal a családom.

Szent Péter jótét lélek volt, és segített.

- Itt ez a pálca - mondta - menj haza, és ha éhesek vagytok, szólj a feleségednek: - teríts asztalt, most enni fogunk. Ha ezzel megvagytok, mondd hangosan: - Munkára, pálca! És csak figyelj és várj.

Joan nagy boldogságban tért haza, megmutatta a pálcát a feleségének és a gyerekeinek. De Vicenta így kiáltott:

-Ó, egy pálca, már csak ez hiányzott nekünk!!

-Vicenta, figyelj, terítsd meg az asztalt és elég a sok buta beszédből! Egy szárnak több esze van!- próbálta észhez téríteni a feleségét.

Megterítették, és amikor minden az asztalon volt- az edények, a poharak, az evőeszközök- az ember felkiáltott:

- Munkára, pálca!

Az asztalt hirtelen beborította a sok fenséges étel: tükörtojás szalonnával, rántott csirke, búrás sült, kenyér és minden, mi szem-szájnak ingere. A szegény ember és családja annyit ehetett, amennyi beléjük fért. Olyan boldogok és jókedvűek lettek, hogy nevetésük kihallatszott a házból. A gazdag, de zsugori szomszédnak feltűnt ez a nagy vígasság és el is ment Joan házához.

- Hé, Joan, miért vagytok olyan jókedvűek? Mi történt?- kíváncsiskodott.

- Csak mondd, mit szeretnél enni?- ajánlotta jóhiszeműen Joan, aki nem vette észre, hogy könnyelmű volt.

A szomszéd, akit az irigység emésztett, rizst kért, és lám egy szempillantás alatt egy tál ízletes rizs termett előtte az asztalon. A féltékeny férfi azt gondolta: -Hát ez csodálatos! Amint elalszanak, ellopom tőlük a pálcát!

A család, életében először, teli hassal nyugovóra tért. Szegény Joan persze nem rejtette el Szent Péter pálcáját, így a szomszédnak nem is volt nehéz ellopni azt, és kicserélni egy másikra.

Másnap reggel, ahogy felébredtek, az asszony vidáman megterítette az asztalt, és közben arra gondolt, micsoda finomságokat fognak reggelizni. Joan felkapta a pálcát, de a felesége kivette a kezéből azt.

-Hadd csináljam én, te nem értesz hozzá!- türelmetlenkedett Vicenta. Amikor mindenki elcsendesedett, elmondta a varázsigét: - Munkára, pálca!

De a pálca nem csinált semmit. Vicenta újra próbálkozott, mindhiába. Most az emberen volt a sor, de neki sem sikerült. Ó, te jó ég! Sopánkodás és könnyek törtek elő az asszonyból, úgy ahogy annak előtte szokott:

-Vén fajankó, már megint a bolondját járatták veled! Most mit fogunk enni?

Joan, amíg az asszony jajveszékélését hallgatta, azon törte a fejét, hogy vajon ellopták a pálcát, vagy elvesztette a varázszerejét. Csendben kivárta még a felesége által keltett vihar elvonul, ami nemsokára be is következett, mert az asszony már túl volt azon, hogy elmegy örökre. Ezek után az ember bejelentette a családnak, hogy felmegy a mennybe meghallgatni Szent Péter tanácsát.

Ismét felmászott hát a bab törzsén, és amikor megérkezett, Szent Péter már az ajtóban várta egy prédikációval (de ezúttal ez igazi volt, mert egy szent embertől jött).

-Hé, Joan, te tényleg tudatlan vagy! Igaza van a feleségednek! De ne aggódj, segíték rajtad! Adok neked valami jobbat. Vidd ezt a szamarat, és kövesd tanácsaimat!

És Joan megint leereszkedett a bab törzsén, kantárjánál vezetve szamarát. Hazaérkezvén, felesége, aki még mindig olyan mérges volt, mint egy pulyka, ráordított:

-Hát ez csodálatos, egy szamár! Pont erre az ízletes falatra vágytam!

-Hallgass, asszony, hozz gyorsan egy lepedőt!- parancsolta a férje, anélkül, hogy egy perc figyelmet is szentelt volna házsártos feleségének.

Végül leterítették a lepedőt a földre, éppen az állat mögé. Joan mézes-mázos hangon így szólt

- Gyerünk csacsikám, csinálj ide!

Nemsokára tátva maradt az asszony szája, ahogy a sok arany hullott egyenesen a csodálatos szamár hátsójából!

-Te jóságos ég, hát ez még jobb!- kiabált Vicenta izgatottan.

Nehéz elmondani a szegény család boldogságát, amit a sok pénz okozott. Már vehettek maguknak ruhát, cipőt, mindent, amire szükségük volt.

A gyanakvó szomszéd megint résen volt és mérhetetlen nagy irigység kezdte emészteni. Gratulált Joannak, és megkérdezte, honnan lett ennyi pénzük. Joan és Vicenta mindent részletesen elmesélt neki. A galád szomszéd alaposan szemügyre vette a szamarat, és ezt gondolta:- Van egy öreg szamaram, ma este kicserélem Joanével. Úgy is lett.

Másnap Vicenta már kora reggel leterített egy takarót a padlóra, épp a szamár hátsójánál. Aztán kezdte nyájasan:

-Gyerünk, csacsikám, csinálj ide!

De az állat nem tett semmit. A szegény asszonyt, aki erre nem volt felkészülve, majd szét vetette a düh, és a szokásos szavakkal illette férjét. Joan ismét felment a bab létráján, hogy tanácsot kérjen Szent Pétertől.

-Az igazat megvallva Joan, a bab, amit ültettél, valóban nagyon hasonlít rád: akkora az agyad, mint egy babszem! A szomszédod lopta el tőled azt, amit ajándékba adtam neked! Magasságos ég! Na de, most túljárhatsz az eszén! Itt van ez a bunkósbót, fogd!

Hívd át a szomszédodat, és mondd neki, hogy mutatni akarsz valamit!- Nézd, Miguel, ezt a bunkósbót a minap kaptam, figyeld, mit tud!- Munkára, furkó!- kiáltsd hangosan. Majd lásd a csodát!

Minden így is történt. A zsugori szomszéd kezébe fogta a bótot, úgy ahogy Joan mutatta neki. Az ember pedig kiadta a parancsot:

-Munkára, furkó!

A bót elkezdte ütni-vágni a szomszédot, majd úgy elagyabugyalta, hogy az már könyörögni kezdett minden szenthez, csak legyen már vége a verésnek.

-Jaj nekem, jaj nekem! Mindent visszaadok! Aúú! Állítsd le! Elég volt! Mindent visszaadok: a varázspálcát, a szamarat, mindent!

A zsugori szomszédtól mindent visszakaptak, és Joan, a feleségével, a gyerekeivel boldogan élt, míg meg nem halt. Mindig hálával gondoltak jótévedőjükre, Szent Péterre.